

Sygn. akt II AKa 121/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Zbigniew Kapiński

Sędziowie SA Ewa Gregajtys

SO (del.) Katarzyna Capałowska

Protokolant st. sek. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018 r.

sprawy M. K. urodzonego (...) we W., syna M. i J. z d. S.

oskarżonego z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 października 2017r. sygn. akt XII K 33/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. K. kwotę 600 (sześćset) zł podwyższoną o 23% VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym kwotę 1.250 (tysiąc dwieście pięćdziesiąt) zł z tytułu opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że we wrześniu 2000 r. w W., jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. będącej jedynym udziałowcem w P. sp. z o.o. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polecił B. K. wystawienie w imieniu (...) sp. z o.o. dla (...) sp. z o.o. faktur umożliwiających transfer środków pieniężnych za usługi rzekomo świadczone przez (...) sp. z o.o. dla (...) sp. z o.o. w wyniku czego B. K. wystawiła w dniu 29 września 2000 r. dla (...) sp. z o.o. faktury:

- FV (...) za wzorniki i bigowanie druków na netto 101.500 zł brutto 123.830 zł,
- FV (...) za materiały drukarskie i przygotowanie do wydruku teczki kartonowej na netto 73.500 zł brutto 89.670 zł,
- FV (...) za foliowanie folią matową teczki kartonowej na netto 115.000 zł brutto 140.300 zł,

na łączną kwotę netto 290.000 zł, brutto 353.800 zł, zapłacone w dniu 30 października 2000 r, zawierające poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne, że (...) sp. z o.o. zrealizowała na rzecz (...) sp. z o.o. usługi poligraficzne dotyczące produkcji teczek ofertowych, podczas gdy w rzeczywistości (...) sp. z o.o. takich usług dla P. nie wykonała, tj. o czyn z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 16 października 2017 r. w sprawie XII K 33/16 uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk i za to, na podstawie art. 271 § 3 kk w zw. z art. 37a kk, skazał na karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 50 zł stawka.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.250 zł tytułem opłaty, zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w pozostałej części.

Apelację od wyroku wniosła obrońca oskarżonego zarzucając, na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 kpk, obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść postanowienia oraz jego część motywacyjną, a mianowicie:

1. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 92 kpk i art. 424 kpk polegającą na arbitralnej i noszącej cechy dowolności ocenie dowodów przejawiającej się w braku rozważenia, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności przemawiających na korzyść i na niekorzyść oskarżonego oraz brak wyczerpującego i logicznego umotywowania w uzasadnieniu orzeczenia jak również formalnego i tylko pobieżnego odniesienia się do dowodów, w tym w szczególności do wyjaśnień oskarżonego M. K. i zeznań świadków P. C., Z. K., M. R., B. K., R. G. i R. W.,

2. art. 200 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy z pominięciem dowodu z opinii biegłego psychologa odnoszącego się do treści zeznań świadka P. C. (k. 358-359 i z akt. XII K 46/13 k. 439-444),

3. art. 424 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia w istocie lakonicznego, które nie czyni zadość standardom wymiaru sprawiedliwości, bowiem nie wyjaśnia w sposób logiczny i zrozumiały motywów orzeczenia i źródła wniosków zawartych w uzasadnieniu a przez to utrudnia kontrolę instancyjną zaskarżonego postanowienia.

Obrońca, podnosząc takie zarzuty, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Wbrew stanowisku skarżącej, Sąd Okręgowy rozstrzygał w oparciu o kompletny materiał dowodowy, który ocenił przy uwzględnieniu wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do zgromadzonych dowodów, oceniając każdy z nich indywidualnie, ale także we wzajemnym powiązaniu i wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne czyniąc je podstawą ustaleń faktycznych, bądź atrybutu takiego odmówił motywując, co legło u podstaw takich wniosków. Argumentacja Sądu jako rzeczowa i logiczna korzysta z ochrony w instancji odwoławczej, tym bardziej, że autorka apelacji nie przedstawiła żadnych argumentów mogących ją podważyć. Nie sposób przy tym pominąć, że w uzasadnieniu apelacji skarżąca wskazując, że wyrok jest wyrokiem nieprawidłowym, dotkniętym wadami prawnymi i jako taki ostać się nie może a jego uzasadnienie nie spełnia wymagań stawianych przez procedurę karną wnioski te odnosi do wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli. Choć, jak należy przypuszczać, wskazanie to wynika z omyłki, to jednak przytoczona argumentacja do zaskarżonego wyroku nie może mieć zastosowania.

Sąd Apelacyjny nie podziela zastrzeżeń apelacji w zakresie prawidłowości dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego sprawy. Sąd ten poddał analizie istotne dla rozstrzygnięcia dowody i w oparciu o całokształt okoliczności sprawy, kierując się kryteriami ujętymi w art. 7 kpk wywiódł słuszne wnioski co do ich wartości dowodowej.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się uchybień przy ocenie wyjaśnień oskarżonego słusznie uznając, że w zasadniczym zakresie są niewiarygodne. Podzielając argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu wyroku, podnieść należy, że sama treść relacji M. K. co do okoliczności, w jakich doszło do wystawienia ujętych w zarzucie faktur, wspiera zasadność zaskarżonego rozstrzygnięcia. Oskarżony wyjaśniając co do okoliczności transakcji, którą faktury miały dokumentować przyznał, że umowa w tym przedmiocie została podpisana później i dopasowana do ich treści, wskazał, że w jego ocenie dokumentacja przy współpracy gospodarczej nie jest najważniejsza, nazewnictwo w fakturach może być pomyłone a najważniejsza jest decyzja i wykonanie czynności. Nie był także w stanie wskazać, jakie zdarzenia gospodarcze kwestionowane faktury dokumentują (tak m. in. k. 16433-16434 akt XII K 46/13, ujawniony na k. 221). Sama taka treść wyjaśnień oskarżonego w istotny sposób go obciąża. Nie ulega bowiem wątpliwości, że rzetelnie prowadzona działalność wskazany przez oskarżonego sposób postępowania wyklucza, a wówczas nawet upływ czasu, do którego oskarżony odwołuje się, nie stanowi przeszkody w powiązaniu faktur z rzeczywistymi zdarzeniami gospodarczymi, które dokumentują. Analiza wyjaśnień oskarżonego wskazuje, że w sposób nieudolny próbował on „dopasować” zakwestionowane faktury do określonych transakcji, co było działaniem chybionym. Skoro bowiem faktury transakcji nie odzwierciedlały, wszelkie próby w tym zakresie uznać należy za nieskuteczne. Trafności ocen i ustaleń Sądu w analizowanym zakresie nie zmieniają okoliczności dotyczące rzeczywistej roli P. M. w spółce (...), na co wskazuje skarżąca. Nie tylko oskarżony, ale także część świadków wskazuje na P. M. jako osobę realnie zarządzającą tą spółką. Nie ulega jednak wątpliwości, że okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego, skoro faktury ujęte w zarzutach zostały wystawione na jego polecenie a on sam nie jest w stanie sprecyzować, z jakiego tytułu. W takich warunkach, niezależnie od faktycznej roli P. M. w P., jego osoba pozostaje bez wpływu dla odpowiedzialności oskarżonego.

Sąd Apelacyjny nie podziela także zarzutów apelacji wobec dokonanej przez sąd I instancji oceny wartości dowodowej zeznań świadków, w szczególności tych, do których w apelacji odwołuje się obrońca. Niezależnie od trafności ocen Sądu także w tym zakresie wskazać należy, że zasadnicze znaczenie dla czynienia ustaleń w rozpoznawanej sprawie ma analiza treści dokumentów. Z tych natomiast wynika, że faktury ujęte w zarzucie odnoszą się do realizacji produkcji 500.000 sztuk materiałów drukarskich - teczek (dostarczenie materiałów, bigowanie, opracowanie wzorników i foliowanie), które to zamówienie w całości, a zatem także w zakresie opracowania wzoru, dostarczenia materiału, foliowania i bigowania, na zlecenie P. wykonała (...) Drukarnia (...) wystawiając z tego tytułu dla spółki (...) faktury. Relacje osobowych źródeł dowodowych mają zatem znaczenie uzupełniające do tych okoliczności, które wynikają z treści dokumentów.

Odnosząc się do zeznań świadków, na które skarżąca wskazuje w apelacji, nie sposób zgodzić się z jej stanowiskiem, by ocena tych dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy była wadliwa, w szczególności, by wynikało to z tych okoliczności, które obrońca przywołała.

Świadek Z. K. przeprowadzał kontrolę skarbową w spółce (...). Szczegółowo zeznał co do trudności z ustaleniem faktycznej siedziby spółki, jak również o przebiegu kontroli i poczynionych w jej następstwie ustaleniach. Z relacji świadka wynika, że faktury tzw. kosztowe ujęte w zarzucie oskarżonego nie stanowiły ani jedynej, ani zasadniczej nieprawidłowości, jaką stwierdzono w funkcjonowaniu P.. Podkreślić należy, że istotna część zeznań świadka ze śledztwa nie dotyczy podstawy faktycznej zarzutu M. K.. Świadek zeznał, jakie okoliczności i analiza których dokumentów doprowadziła kontrolujących do ustalenia, że spółka (...) na podstawie fikcyjnych faktur uszczupliła podatek dochodowy oraz VAT, co znalazło odzwierciedlenie w protokole kontroli i wydanych prawomocnych decyzjach określających wysokość zobowiązania (k. 12817-12822 akt XII K 46/13, t. 10 załącznika do tej sprawy, ujawnione na k. 811). Przed Sądem świadek wskazał, na jakiej podstawie w toku kontroli skarbowej ustalono, że ujęte w zarzucie oskarżonego faktury powielały te czynności, które wykonała drukarnia w Ł. i trafnie podsumował, że dwa razy tej samej te czki nie da się wydrukować (k. 811). Uwzględniając zatem okoliczność, że ustalenia świadka poczynione w toku kontroli znalazły odzwierciedlenie w prawomocnych decyzjach, to niezależnie od argumentów wskazanych przez Sąd Okręgowy, także ta okoliczność świadczy o wiarygodności jego wypowiedzi. Wskazać także należy, że wnioski sformułowane przez świadka były następstwem czynności kontrolnych, a zatem legalnych działań podjętych wobec spółki przez uprawnionych i kompetentnych urzędników państwowych. Rację ma obrońca, że świadek nie

kontrolował spółki (...), ale wobec analizy zabezpieczonych w P. dokumentów dotyczących zlecenia druku teczek dla (...), doszedł do słusznego wniosku, że zlecenie to w całości wykonała drukarnia w Ł., więc tej samej usługi poligraficznej firma oskarżonego nie mogła zrealizować. Dla pewnych ustaleń w tym zakresie kontrola (...) nie była potrzebna, skoro faktury ujęte w zarzucie oskarżony polecił wystawić dla P. i tam zostały poddane analizie w związku z kontrolą skarbową. W takich warunkach zarzucanie, że świadek posługiwał się z góry postawioną tezą jest zarzutem bezpodstawnym.

Niezrozumiałe są zastrzeżenia obrony wobec wartości dowodowej zeznań świadka R. G.. Sąd relacji tego świadka poświęcił jedno zdanie, ale znaczenie tego dowodu dla ustaleń co do przestępstwa przypisanego oskarżonemu nie jest istotne. Świadek, w czasie, który obejmuje zarzut oskarżonego, był pracownikiem (...) odpowiedzialnym za zamawianie druków. Szczegółowo zeznał na temat zlecenia firmie (...) dostawy teczek ofertowych, wymagań co do ich wyglądu itp. wskazał także, że (...) przy realizacji zamówienia korzystał z podwykonawcy. Z dokumentów wynika, że były to spółki (...), przy czym P. zlecił wykonanie, druk i dostarczenie teczek (...) Drukarni (...), która zlecenie wykonała i z tego tytułu wystawiła faktury. Znajomość materiału dowodowego sprawy nie nasuwa zatem wątpliwości w zakresie słuszności oceny Sądu Okręgowego, że zeznania świadka G. są zgodne z dokumentacją zamówienia teczek dla (...). Wskazać przy tym należy, że świadek miał wiedzę co do podmiotów uczestniczących w realizacji zlecenia na rzecz (...) i wśród tych podmiotów nie wymieniał ani spółki, ani osoby oskarżonego. W konsekwencji relacja R. G. wspiera trafność ocen i ustaleń Sądu Okręgowego.

Trudno odnieść się do zastrzeżeń obrony w zakresie wartości zeznań świadka R. W., który pełnił funkcję dyrektora zarządzającego w P.. Świadek zeznał na okoliczność pracy w spółce, w tym materiałów reklamowych wykonywanych w różnym czasie na zlecenie (...), jednak jego zeznania nie dotyczą realizacji umowy z firmą (...), ani osoby bądź spółki oskarżonego. Choć Sąd Okręgowy wartość tego dowodu ocenił prawidłowo, to dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie, nie miał on istotnego znaczenia. Skarżąca nie precyzuje, w czym upatruje wadliwości stanowiska Sądu Okręgowego co do wartości tego dowodu, co zwalnia sąd odwoławczy z szerszej jego analizy.

Co do zeznań świadka M. R., to podała ona, w jakich warunkach została udziałowcem spółki (...), a tym samym poznała oskarżonego (nabyła od niego udziały), jakie działania w związku z tym podjęła. Relacja świadka, ani akcentowana przez obrońcę okoliczność, że M. R. to była żona P. M., której to okoliczności ona sama nie kwestionowała, nie mają istotnego znaczenia dla przedmiotu postępowania, skoro nie dotyczą działalności spółki oskarżonego, tym samym nie odnoszą się do faktur ujętych w zarzucie. Wbrew stanowisku obrońcy, stwierdzenie Sądu, że oskarżony był jedynym udziałowcem P. stanowi okoliczność natury faktycznej, podobnie jak to, że wystawienie ujętych w zarzutach faktur spowodowało transfer środków pieniężnych do (...) zwiększając jej przychód. Trudno zatem podzielić stanowisko skarżącej, by te ustalenia pozostawały w związku z zeznaniami M. R., skoro co do faktur świadek nie zeznała.

Świadek B. K. w toku śledztwa zeznała co do zakresu swoich obowiązków podczas pracy w (...), w tym okoliczności wystawienia faktur za usługi poligraficzne (k. 16317-16319 akt XII K 46/13, załącznik t. 10, ujawnione k. 268v). Zeznania świadka złożone na rozprawie mają natomiast bardzo ogólny charakter, nie dotyczą istoty postawionego oskarżonemu zarzutu. B. K. przed Sądem wprost wskazała, że nie wie w jakiej sprawie została wezwana (k. 268). Uwzględniając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd (k. 2 uzasadnienia) nie ulega zatem wątpliwości, że to relacja świadka ze śledztwa stanowiła ich podstawę. Sąd w uzasadnieniu wyroku rzeczywiście wprost tego nie wskazał, ale lektura akt sprawy, w tym właśnie świadka, do takiego wniosku prowadzi. Wobec powyższego wywodzenie w apelacji, że wyrok Sądu Okręgowego zapadł z obrazą art. 7 kpk z tego powodu, że zabrakło odniesienia do zeznań tego świadka złożonych na rozprawie głównej jest zarzutem chybionym i to w stopniu oczywistym.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się także uchybień przy ocenie dowodu z zeznań P. C. – prezesa spółki P.. Sąd trafnie dostrzegł, że treść zeznań świadka zdeterminowana była chęcią umniejszenia własnej roli w zarządzaniu spółką i nieprawidłowościach stwierdzonych w wyniku kontroli skarbowej. Świadek wielokrotnie wskazywał na „hurtowe” wręcz podpisywanie dostarczanych mu przez P. M. dokumentów w okresie, kiedy spółką zainteresowały się służby skarbowe. Co do samej umowy z 2 sierpnia 2000 r. w śledztwie wskazywał, że usługi tam opisane nie zostały wykonane i nie powinny być zapłacone (k. 11662 akt XII K 46/13, załącznik t. 10, ujawnione k. 270), by po 14 latach przed

sądem zeznać, że nie wydaje mu się, by te zlecenia nie były wykonane (k. 270). Sąd Okręgowy, wobec takiego sposobu relacji świadka, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, słusznie uznał, że zeznania P. C. są wiarygodne w takim zakresie, w jakim potwierdził samo podpisanie umowy, w pozostałym zakresie wobec ich niespójności, nie zasługują na przymiot wiarygodności. Oceniając kompleksowo ten dowód uwagę zwraca umniejszanie roli świadka w działalności spółki, pomimo pełnionej tam funkcji prezesa i obarczanie wszystkimi nieprawidłowościami w jej funkcjonowaniu P. M., w szczególności wskazywaniu działań przez niego podjętych w czasie, gdy w spółce rozpoczęła się kontrola skarbowa.

Rację ma obrońca, że Sąd w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się do opinii biegłej psycholog uczestniczącej w przesłuchaniach świadka w trybie art. 192 § 2 kpk (k. 269). Biegła wskazała, że szereg okoliczności - brak realizacji zawodowej zgodnej z ambicją, odrzucenie przez środowisko, przygnębienie, przewlekły stres – doprowadził świadka do depresji, która trwa. Podniosła, że stan depresyjny ma prawo obniżać zasoby pamięci - dzięki zapominaniu osoba taka dystansuje się od zdarzeń przykrych. Wskazała jednak, że choć zdolność świadka do odtwarzania spostrzeżeń z przeszłości ma prawo być zaburzona, to nie oznacza jednak jej upośledzenia (k. 358-359, opinia z października 2016 r.). Sąd Okręgowy do akt sprawy załączył także opinię sądowo-psychologiczną dotyczącą tego świadka a sporządzoną dla potrzeb postępowania XII K 46/13 w grudniu 2016 r. Tam opiniujący biegły w zachowaniu świadka P. C. nie dostrzegł klinicznych objawów dysfunkcji procesów przetwarzania informacji, nie stwierdził tendencji do konfabulacji i wskazał, że w ocenie psychologicznej jego zeznania mogą stanowić wartościowy materiał (k. 439-444, zaliczenie obu opinii do materiału dowodowego k. 456). W świetle wniosków obu opinii, w szczególności tej sporządzonej przez biegłą uczestniczącą w przesłuchaniu świadka w rozpoznawanej sprawie, nie ulega wątpliwości, że stan psychiczny P. C. nie upośledzał jego zdolności odtwarzania spostrzeżeń. Powyższe oznacza, że rozbieżności w zeznaniach świadka nie były uwarunkowane zaburzeniami w sferze psychiki, co powoduje, że dla oceny ich przyczyn, wbrew stanowisku obrońcy, nie były wymagane wiadomości specjalne.

Podzielając zatem stanowisko obrońcy, że Sąd w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się do treści opinii psychologicznych, stwierdzić należy, że uchybienie to nie mogło mieć wpływu na treść wyroku, skoro dowód z zeznań sąd poddał ocenie i jest ona zgodna z kryteriami ujętymi w art. 7 kpk. Oceniając zarzut sformułowany w tym zakresie przez obronę, trudno przy tym dociec, w czym skarżąca uparuje naruszenia przepisu art. 200 kpk, który zasadniczo określa formę (§1) i treść (§2) opinii biegłych, jak również możliwość ich przesłuchania (§3). Opinia biegłej psycholog B. S. jest opinią pisemną i spełnia wymogi art. 200 § 2 kpk, strony nie wnosiły o przesłuchanie biegłej na rozprawie. W konsekwencji stwierdzić należy, że choć intencje skarżącej są dla sądu odwoławczego czytelne, to ich procesowe zakwalifikowanie w ramach obrazy art. 200 kpk – błędne.

W świetle omówionych okoliczności, nie sposób zgodzić się z obrońcą, by zaskarżony wyrok zapadł w wyniku obrazy tych norm prawa procesowego, które określają podstawę dowodową rozstrzygnięcia (art. 410 kpk), jak i kryteria oceny dowodów (art. 7 kpk). Podnieść przy tym należy, że dla skuteczności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 2 kpk nie jest wystarczające wskazanie, że sąd dopuścił się obrazy przepisu prawa procesowego, ale należy wykazać, że mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia, a tego skarżąca nie wykazała.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut obrazy art. 424 kpk, wadliwie przez autorkę apelacji w jej wstępnej części jak i uzasadnieniu odnoszony do treści postanowienia. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd Okręgowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakiej podstawie dowodowej a także, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nie ulega przy tym wątpliwości, że zasadnicze znaczenie dla rekonstrukcji ustaleń faktycznych w sprawie miała analiza dokumentów, dowody osobowe miały znaczenie uzupełniające. W konsekwencji, choć dowody wskazane na str. 2 uzasadnienia nie stanowią szczegółowej podstawy ustaleń faktycznych, jednak to zasadniczo na nich ustalenia Sąd oparł. Uzasadnienie wyroku obejmuje także wyjaśnienie jego podstawy prawnej i okoliczności uwzględnionych przy wymiarze kary. Tym samym - spełnia wymogi art. 424 kpk.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, że zarzuty apelacji obrońcy kierowane wobec kompletności, jak i wartości dowodowej podstawy zaskarżonego wyroku, nie zasługiwały na uwzględnienie. Zgodnie z jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego (m.in. postanowienie z dnia 12 września 1995r., II KRN 100/95, OSNKW 1995r., nr

11-12, poz. 78) przekonanie sądu o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów pozostaje pod ochroną prawa procesowego wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) i jest - z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk). W ocenie sądu odwoławczego – co wskazano wyżej - zaskarżony wyrok, co do zasady, wymogi te spełnia.

Wobec skierowania apelacji przeciwko całości orzeczenia, Sąd Apelacyjny dokonał kontroli zaskarżonego wyroku także w zakresie rozstrzygnięcia o karze nie znajdując jednak podstaw do jego zmiany także w tej części. Zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk uprawnienie sądu odwoławczego do zmiany lub uchylenia orzeczenia w zakresie kary aktualizuje się tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności, a taka zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (tak SN m.in. w wyroku z dnia 22 października 2007r., SNO 75/07, LEX nr 569073). Oceniając całokształt okoliczności rozpoznawanej sprawy nie sposób przyjąć, by sytuacja taka zachodziła wobec oskarżonego. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji (str. 12) wskazuje, że sąd wymierzając oskarżonemu karę uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w tym zakresie oraz właściwie je ocenił w kontekście dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 kk. Sąd uwzględnił przede wszystkim okoliczności dla oskarżonego korzystne (jego niekaralność i wiek, przyznanie się do czynu, pomimo jego odwołania) uznając w efekcie, że zachodzą warunki do zastosowania dobrodziejstwa art. 37a kk i orzeczenia kary grzywny w realnym wymiarze 12.500 zł. Powyższe nakazuje wykluczyć ocenę, by orzeczoną karę cechowała nadmierna surowość, tym bardziej, by była surowa w stopniu niewspółmiernym.

Rozstrzygając w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego, Sąd zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie na rzecz obrońcy oskarżonego z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w instancji odwoławczej a oskarżonego – na podstawie art. 634 kpk – obciążył kosztami sądowymi postępowania odwoławczego, w tym opłatą w kwocie 1.250 zł (art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983. 49. 223 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.